

A woman with glasses and a young girl stand in a doorway, looking directly at the camera with serious expressions. The woman is on the left, wearing a patterned sweater and a dark cardigan. The girl is on the right, wearing a maroon jacket over a hoodie. The background is a doorway with warm, yellow light coming through. The title 'PODEZŘENÍ' is written in large white letters across the bottom of the image.

PODEZŘENÍ

 Česká televize

PODEZŘENÍ

3 x 70 minut

13. / 20. / 27. března ve 20.10 hodin na ČT1

Pracovitá, strohá a ve svých činech pevně přesvědčená o vlastní pravdě si jde zdravotní sestra Hana Kučerová tvrdě za svým. Názory jiných nereflkuje, na ničí přání se neptá. Ona přece ví, co je pro ostatní dobré. Mezi kolegy a sousedy tak přirozeně není příliš oblíbená. Kolegyně v nemocnici odsuzují Hančin příkrý přístup k pacientům, ona zase neschvaluje jejich ochotu navazovat intimní vztahy s lékaři. V tak napjatém prostředí se primář Vaculík snaží zachovat mezi sestrami na oddělení alespoň částečný mír a vytvořit pro pacienty potřebný klid. Pro Vaculíka je pacient na prvním místě. Jenže jak on, tak pravděpodobně všichni kolem něj mají svá tajemství a motivace, ve kterých není snadné se orientovat. Jak rozhodnout o tom, co je pravda a co lež, když fakta nemluví jednoznačně a jediné, co máme k dispozici, jsou naše pocity a domněnky? Jak jednoduché je soudit věci podle toho, jak vypadají v našich očích, a ne podle toho, jaké opravdu jsou?

Natáčení připadlo na podzimní vlnu koronavirové epidemie, což pomohlo některým hercům díky menšímu počtu závazků, aby se na svoji roli lépe soustředili. Situace na druhou stranu vytvořila větší zodpovědnost a disciplinovanost na place. Právě díky nasazení štábu se nám podařilo nepřerušit natáčecí plán a projekt jsme zdárně dokončili v podobě, která těší nejen tvůrce, ale věřím, že osloví i diváky v televizi.

TOMÁŠ HRUBÝ PRODUCENT

ŠTĚPÁN HULÍK SCENÁRISTA A SHOWRUNNER

Po historickém Hořcím keři a fiktivní Pustině jste se u Podezření vydal kamsi „doprostřed“. O kom je nová minisérie a z čeho jste vycházel?

Moje máma pracovala čtyřicet let jako zdravotní sestra. Většinu toho času strávila na oddělení následné péče, kde byli jejími pacienti často staří, nemohoucí lidé. Jako malý jsem za ní do nemocnice chodíval, a i když jsem se tam vždycky trochu bál, zároveň mě to prostředí přitahovalo. Senzační zprávy médií o vraždících ošetřovateli a sestřích se mě tak vždycky dotýkaly ještě na téhle osobní úrovni. A zaujal mě také fakt toho, jak ve většině těch případů vycházeli novináři vstříc jakési primitivní „veřejné poptávce“: ti lidé byli vinní už tím, že vypadali „divně“, nebyli dost příjemní nebo společenští. Začal jsem si ty jednotlivé případy rešeršovat a postupně jsem došel k přesvědčení, že se mi tady nabízí příležitost vyprávět dobrý příběh.

Jak důkladné ty rešerše byly? A překvapilo vás během nich něco?

Provedení co nejdůkladnějších rešerší považuji za svoji autorskou povinnost. Každý detail, který při nich objevíte, se pro příběh může hodit. A divák svým šestým smyslem neomylně pozná, jestli autor píše o něčem, co důvěrně zná, nebo o něčem, okolo čeho se sotva mihl. Fascinovalo mě to, jak se ve většině těch případů neustále mění perspektiva. Nedá se říci, že čím víc máte důkazů, tím víc máte jasno v tom, kde je pravda. Naopak se všechno jenom víc zamlžuje. Pro mě to bylo silné nejen jako pro autora, ale i jako člověka, který se do podobné situace sám může dostat a nemá jak prokázat svou nevinu.

Jaký styl vyprávění jste pro toto drama zvolili?

Chtěli jsme diváka provést stejným myšlenkovým procesem, jakým procházíte coby konzument novinových zpráv, když slyšíte o takovém případě. Máte paní, která na první pohled nevypadá sympaticky, výpovědi svědků říkají tvrdá, nesnesitelná ženská. Vychází z toho jasný verdikt. Jenže my přece nemůžeme odsoudit někoho za to, jak vypadá nebo jak se chová, pokud nemáme dostačující důkazy. Chtěli jsme, aby se vztah diváků k hrdince proměňoval. Jsem velký fanoušek Hitchcocka, který byl fascinovaný myšlenkou křivě nebo neprávem obviněného člověka. Ale na rozdíl třeba od Henryho Fondy v Hitchcockově „Nepravém muži“ naše hrdinka nevypadá od začátku jasně nevinná. Zdálo se nám, že celý příběh tak bude zajímavější a zároveň v něčem bližší dnešní době.

Jakou emoci byste chtěl v divácích vyvolat?

U každé scény, kterou píšu, si pokládám otázku, proč tahle scéna v příběhu je a co při ní má divák cítit. Každá z těch scén má jiný náboj a ve výsledku se skládají do komplexního obrazu, který se nedá popsat jedním slovem. Každý z diváků bude na konci odcházet s trochu jiným pocitem podle toho, co k sobě podle své povahy nebo momentální nálady nechá proniknout. Ale tak je to správně, ve smyslu celkového vyznění či interpretace musí autor nechat divákovi svobodu. Nechci dávat divákovi návod, jak příběh vnímat.

Své první reakce už Podezření díky uvedení na festivalech v Karlových Varech, Brně nebo Berlíně má. Jste s ohlasy a dosavadní cestou projektu spokojen?

Od začátku jsme věřili, že příběh je natolik silný a univerzálně srozumitelný, že by mohl fungovat i mezinárodně. Zároveň samozřejmě nikdy nevíte, do jaké míry je váš odhad správný a nakolik se vaše ambice naplní. Snažíte se udělat svou práci tak dobře, jak to jen jde, ale k tomu se musí přidat taky pořádná dávka štěstí, což už je mimo váš vliv. Že se to v případě Podezření nakonec všechno správně sešlo, mě naplňuje obrovskou radostí a ještě větší pokorou.

Co se týče festivalových diváků, ti zatím reagovali výborně. Uvědomujeme si ale, že to je přece jenom specifické publikum. Jsem velmi zvědavý, jak bude reagovat mnohem širší a pestřejší skupina televizních diváků. Mojí snahou je psát příběhy, které leží na té tenké hranici, kdy se můžou dotknout jak poučeného, náročného návštěvníka filmového festivalu, tak paní Novákové z Dolních Kotěhůlek. Věřím, že Podezření tento potenciál má, ale rozhodujícím soudcem bude samozřejmě divák.

Hanu Kučerovou jsou lidé z jejího maloměsta schopni rychle odsoudit a zavrhnout tak člověka i s celou rodinou. Podobně zkratkovitě ale možná všichni někdy jednájí na sociálních sítích. Myslel jste i na tuto dnes asi nejviditelnější paralelu?

Je to tak. Je čím dál jednodušší si udělat názor prostřednictvím sociálních sítí. Ty jsou plné snadných pravd, ale bez zdrojování riskujete podporu či šíření lží, které mohou napáchat velké škody. V našem seriálu je takovou škodou možné zničení lidského života. Sám pocházím z malého města a na jiném maloměstě teď žiju se svojí rodinou. Je to prostředí, které důvěrně znám a vnímám ho jako mikrokosmos odrážející něco většího. Věci, které se jinde odehrávají anonymně, třeba právě na sociálních sítích, můžete na vesnici či maloměstě rozehrát zcela konkrétně, prostřednictvím lidských tváří. Že někoho znáte roky, a pak jste schopný se otočit na pětíku a plivnout svou nenávisť danému člověku do tváře, má jinou sílu a jinou emoci než anonymní přestřelky na internetu. Řečeno známým příměrem, prostředí maloměsta tady může být tou pověstnou kapkou rosy, na které ukážete celý svět.

Sestavoval jste od počátku příběh na ploše minisérie? Co o finální podobě rozhodlo? Děj se dal jistě zhuštit do celovečerního filmu, nebo naopak roztáhnout a obohatit postavami a propracovaností pro několikadílňný seriál.

Forma, v jaké budete příběh vyprávět, vždy vychází z látky samotné. Posoudíte její „nosnost“, zamyslíte se nad charaktery, jejich obloukem, a to vše dohromady vám celkem přesně napoví, jaký je ideální tvar. U Podezření bylo zřejmé, že budeme sledovat větší počet figur na poměrně dlouhé časové ploše přibližně roku a půl, což hovořilo pro formát širší, než je rozsah jediného celovečerního filmu. Zároveň toho dějového materiálu nebylo po mém soudu tolik, aby to vystačilo na seriál o vyšším počtu dílů. Minisérie se tedy zdála být ideálním řešením.

Jak moc jste zasahoval během natáčení do scénáře a měnil finální podobu?

Prakticky vůbec. Do geniality mám sice hodně daleko a je jasné, že úplně všechno se dopředu odhadnout nedá, zároveň ale pracuji na látce opravdu

dlouho. Každá scéna a každá věta dialogu jsou ty, které ve scénáři zůstaly poté, co jsem vyzkoušel desítky jiných variant. To nevylučuje, že třeba herec s režisérem na place nečekaně objeví skvělé řešení, které mě předtím nenapadlo. Takové šťastné náhodě je třeba připravit prostor. Ale zároveň je třeba udělat vše pro to, aby byl scénář „neprůstřelný“ už ve chvíli, kdy s ním jde režisér na plac. Dobrý scénář jde vždycky ještě vylepšit, špatný scénář nejde nikdy zachránit.

Překvapil Vás po dokončení nějaký prvek, který například posouvá vyprávění nebo zařadil tak, že jste si to na papíře nedokázal představit?

Moc mě například potěšilo, jak Michal pojál momenty, ve kterých se nemluví. Třeba ty, kdy je naše hlavní hrdinka sama. Způsobem režijního, vizuálního uchopení je dokázal přetavit v téměř existenciální okamžiky, kdy se na diváka skutečně přenáší tíživost celé situace. A samozřejmě se hluboce klaním tomu, jak Klára ztvárnila hlavní figuru. Pro autora je

snem vidět takovým způsobem ožít postavu, kterou stvořil. Klára do výrazu své tváře dostala věci, které já bych nikdy nedokázal na papír popsat.

Herci mluví o jedinečném zážitku. Spolupráci na Podezření popisují jako výjimečnou událost. Dokážete popsat, který moment byl pro takový výsledek rozhodující?

Myslím, že je to trochu jako v životě. Který okamžik vašeho života byl nejdůležitější pro to, že jste došel tam, kde dnes jste? Většinou to nedokážete říct. Je to mnoho různých okamžiků, událostí, šťastných náhod, které se ve výsledku skládají do jediného celku. S filmem je to podobné. Celý ten proces jeho vzniku je zdoluhavý a komplikovaný a v kterékoliv fázi se může stát něco, co pozitivně či negativně ovlivní finální výsledek. Myslím, že v našem případě se všechno správně potkalo a měli jsme obrovské štěstí v tom, že se nám v každé z těch důležitých fází vzniku vždycky povedlo navzdory všem těžkostem najít v danou chvíli to nejlepší možné řešení.

V příběhu hrají svoji významnou roli také média. Odpovídá to zkušenosti po seznámení se se skutečnými kauzami?

Média dovedou pomoci, ale dovedou i člověka zničit. Novináři by si tuhle moc měli uvědomovat a zacházet s ní opatrně a zodpovědně. Což nevím, zdali se vždy děje, a rozhodně se to v některých případech, které jsem si rešeršoval, nedělo. Byla za tím možná snaha po senzaci a snaha mít úderný titulček. Autoři nepomýšlejí na to, že na konci může být zničený lidský osud. Přejde mi to nezodpovědné až cynické. Novinář by si měl uvědomovat, že napsat takovou senzační zprávu mu zabere půl hodiny, ale v pozadí za tím stojí člověk, kterému ta půlhodina může zničit celý život.

MICHAL BLAŠKO REŽISÉR

Minisérie se odehrává v nemocničním prostředí. Dnes už filmaři mají daleko více zkušeností s natáčením za covidu, ale jak natáčení Podezření ovlivnil právě začátek pandemie? Protože i díky lokaci to muselo být o mnoho náročnější, zároveň ale velmi unikátní...

Původně jsme měli vybranou jinou nemocnici, než v jaké jsme minisérii dotočili. Asi tři týdny před natáčením v této lokaci jsme pochopitelně dostali zákaz, protože nastala druhá vlna covidu a nemocnice měla kromě jiného i velmi omezené kapacity. Doslova za pět minut dvanáct jsme se ale domluvili s nemocnicí v Ivančicích, díky níž jsme nemocniční scény mohli realizovat u nich. Covidová situace nám ale neustále dýchala na záda, nevěděli jsme, jestli se další den natáčení vůbec uskuteční. Každý večer, když volal producent nebo kdokoliv z produkce, jsme se báli zvednout telefon. Mohlo to totiž znamenat to, že se opět zavírají prostory anebo je někdo nakažený, což by znamenalo stop na neurčito. Celá ta nová situace se

promítla i do komunikace s herci. Nejen díky rouškám a respirátorům třeba vůbec nevěděli, jak vypadá štáb, s kým se baví. Což vlastně všichni řeší dodnes. Ale tenkrát to pro nás bylo nové.

V hlavní roli se objevila Klára Melíšková, české publikum si ji napoprvé vybaví nejspíš jako skvělou komediální herečku. V Podezření se objeví v naprosto opačné poloze. Jak byste její postavu popsal? Má být na první pohled pro diváky nepřijemná, aby si řekli, že se s ní na první pohled nejde identifikovat?

První dojem z Hany, jak se postava Kláry Melíškové jmenuje, měl být ambivalentní, hodně nečitelný, víc nesympatický než sympatický. Ale zároveň princip této postavy funguje jako poznání někoho cizího v běžném životě. Máte první dojem, ten je buď pozitivní, nebo negativní, ale čím více člověka poznáváme, dojem se mění, upravuje a nakonec se může stát, že se změní úplně. A pevně věřím, že v tomto případě to bude pro diváky i s Hanou jako na houpačce. Během celého vyprávění zůstává Hana nečitelná, což byla právě pro Klárku Melíškovou asi největší výzva; aby tu postavu v této rovině udržela a nevypadla z tenké hranice na jednu nebo druhou stranu. Myslím, že tento balanc Klárka zvládla skvěle a bylo mi ctí s ní na této postavě pracovat.

Byla Vaší první volbou během castingu?

Na žádnou postavu jsme neměli vyloženě první volbu. Hlavní představitelky, Hanu a její dceru Terezu, jsme s castingovou režisérkou Majou Hamplovou hledali několik dlouhých měsíců. Postupně jsme se dostali ke Kláře a Denise, pak jsme obě zkusili dát dohromady a vše do sebe v tom momentě zapadlo. Byly úžasné jak herecky, tak lidsky. I díky nim a jejich chemii můžeme diváky provést příběhem, kde se pozice viníka několikrát mění, a jako pozorovatelé musíme upustit od našeho úsudku a prvního dojmu, který totiž bývá častokrát nesprávný a nespravedlivý. Nebo taky ne.

Máte za sebou režijně seriály, na kterých jste spolupracoval se zkušenými filmaři. S Peterem Bebjakem momentálně natáčíte pokračování Případů 1. oddělení. Jaké to ale bylo vzít odpovědnost zcela na sebe a sám se jako režisér podepsat pod celý projekt?

Byla to pro mě v něčem nová zkušenost, ale kvůli tomu, že jsem v tom čase chystal celovečerní film

Obět, jsem mnoha fázemi příprav přecházel paralelně. To mi dost pomohlo udržovat si odstup od obou projektů tak, že jsem v nich nebyl úplně utopený a bez odstavu. Od prvního přečtení Štěpánova scénáře jsem věděl, jak bych chtěl jeho příběh uchopit a vyprávět, a on, Pavla Kubečková i Jakub Viktorín byli skvělí v tom, že mi dali úplnou svobodu.

Případy jsou něco jiného. Je to třetí série konceptu, který fungoval a funguje skvěle, a my jsme věděli, že ta očekávání budou obrovská. Proto jsme respektovali klíčové prvky z předchozích sérií, což byly hlavně příběhové, charakterové a vztahové linky, ale dali jsme tomu modernější, filmový vizuál a celé to působí o mnoho víc současně. A Případům to myslím moc sluší.

Jakou máte pozici při poměrně jasně daném scénáři, který napsal Štěpán Hulík? Kolik se toho dá ovlivnit?

Štěpán má obrovský dar: když jeho text čtete, okamžitě vám všechno ožívá od detailu k celku – každou drobnost přesně popíše, ozřejmí, vysvětlí. Když mě s Pavlou Kubečkovou do Podezření oslovili, byl už na světě scénář k prvnímu dílu a k dalším dvěma existovaly přesné synopse, kam se příběh bude odvíjet dál,

kam se budou postavy ubírat, jak se budou měnit vztahy. Štěpán byl od začátku úplně otevřený všemu a měli jsme ke všemu dlouhé a zajímavé debaty, zároveň měl taky jasnou představu, co s příběhem a kam ho vést, což bylo nejdůležitější. Skvělý byl Michal Reitler, který viděl v příběhu věci, které jsme my už neviděli nebo je nějak přehlíželi, a dával se na to někdy z jiného pohledu, což bylo taky moc osvěžující.

S kameramanem Adamem Machem už jste několikrát spolupracoval, včetně Českým lvem oceněném studentském filmu Altantida, 2003. K projektu jste ho přizval Vy?

Ano, jak kameramana Adama Macha, tak architektku Stellu Šonkovou, se kterými jsem dělal paralelně na Oběti a kteří jako hlavní složky spoluvytvářeli celý vizuál minisérie. S Adamem se známe už přes deset let, točili jsme spolu skoro všechny naše studentské věci a potřeboval jsem vedle sebe někoho, koho znám dobře a kdo je se mnou na jedné vlně v tom, jak ten příběh vidíme a jak ho chceme uchopit. S Adamem máme totožný vkus, což mnoho věcí při přípravách usnadňuje. Se Stellou to byla naše pracovní premiéra a všichni tři jsme si sedli úplně skvěle, oba jsou neuvěřitelně talentovaní.

Hledal jste, například i vzhledem k zahraniční koprodukcí, nějaký jiný přístup – odlišný jazyk bližší zahraničnímu publiku?

Forma by z toho filmu nikdy neudělala něco univerzálního, to dokáže jen příběh. A ten jsem od začátku četl nelokálně a nekonkrétně – podobná situace se může stát skutečně kdekoli, což reflektují reálné případy podobné tomu našemu po celém světě. Když jsme se o vizuálu bavili s kameramanem Adamem Machem, věděli jsme například, že k postavám nemůžeme být nikdy moc blízko. Divák je tady víc pozorovatel a hodnotitel situací a nemá být emočně napojený na nikoho konkrétního. Situace proto mnohokrát vidíme v celku, ze široka, a pomocí přibližování se dostáváme k něčemu, co považujeme za důležité pro vyprávění, což byl princip, který jsme si na začátku stanovili a potřebovali ho udržet.

Budete se po této zkušenosti více orientovat na kratší filmová díla, nebo naopak zůstanete u seriálů?

Miluju seriály a moc rád bych zůstal jak u televize, tak u filmu. Na Případech 1. oddělení jsme pracovali od května loňského roku a byla to krásná práce po všech ohledech. S týmem, se kterým jsem natočil Podezření i Obět, připravujeme nový film, Cowgirl, a pokud všechno půjde dobře, mohli bychom ho začít natáčet příští rok v létě. Ale to je ještě daleko.

KLÁRA MELÍŠKOVÁ JAKO HANA KUČEROVÁ

Účast v Podezření označujete za největší výzvu kariéry. V čem?

Byla jsem nadšená z typu postavy a jejího rozsahu, který Štěpán ve scénáři vykreslil. Na první dojem se postava Hany Kučerové jeví jako záporný charakter. Nechtěla jsem, aby působila černobíle. Hledala jsem, odkud pramení, že se takto chová, že takto působí na lidi, že se uzavírá do svého světa, že moc nekomunikuje, že nedává najevo emoce. Nechtěla jsem, aby působila jednoznačně jako padouch anebo jako oběť. Chtěli jsme divákovi předestřít tuto postavu v celé její barevnosti a nejednoznačnosti.

Jak jste tedy pracovala se ztvárněním Hany? Měla jste volnou ruku?

Čtvrt roku před natáčením jsem si scénář neustále pročítala a zkoušela si představovat, jak bych Hanu hrála. První natáčecí den jsem zjistila, že je ta představa povrchní, že je to takto málo. Byla jsem buďto moc jemná, nebo moc hrubá. A s režisérem Míšou Blaškem jsme postupně našli tu její frekvenci a v té

jsem se potom mohla rozehrát. Mohla jsem potom v rámci té frekvence rozehrát všechny barvy jejího charakteru.

Tu hlavní postavu tedy společně s Vámi vytvářel i scenárista a režisér?

Rozhodně ano! Michal právě mimo jiné velmi pečlivě hlídal tu jemnost a hrubost a svými přesnými připomínkami mě dokázal vést. A co se týče scenáristy Štěpána Hulíka, ten sice nebyl přítomen na natáčení, ale dostával denní práce a několikrát mi svou připomínkou velmi pomohl být přesnější. A také pro mě bylo velmi důležité naše napojení s Deniskou Barešovou, mou filmovou dcerou, a vlastně se všemi kolegy, se kterými jsem jako Hana přišla do kontaktu.

Svůj podíl na výsledném vzhledu mají ale jistě i kolegové z maskérny...

Určitě! Evička Ungrová vymyslela vlasy a tím dodala velmi podstatný element k mé nenalíčenosti. Důležitou roli zde hrají brýle, které Hana téměř nesundá.

Ve scénáři bylo uvedeno, že má Hana silné dioptrie. Kvůli blízkým záběrům kamery jsem musela mít opravdové dioptrické brýle, které z určitého úhlu pohledu lehce deformují obličej. Hrála jsem tedy se skly se třemi dioptriemi. S Evou jsme to měly vymyšlené tak, že budu mít minusové čočky, které dorovnájí plusové dioptrie. První natáčecí den jsem ale zjistila, že se mi v těch čočkách motá hlava, takže jsem se rozhodla hrát jenom v těch dioptrických brýlích. Což pro mě byla velmi zajímavá zkušenost. Vše do půl metru přede mnou jsem měla zvětšené a vše, co bylo za touto hranicí, bylo rozmazané a vlastně mi to pomohlo představit si, v jakém světě asi Hana žije, uzavřená ve svém světě za tlustými brýlemi.

A čím Vás Hana Kučerová chytla? Pamatujete si na nějaký konkrétní moment ve scénáři?

Asi jak je neproniknutelná. Jak nevíte, co se v ní odehrává. A začalo mě bavit rozkrývat, co všechno za tím může být. Je to skvěle napsaný, vrstevnatý příběh, ve kterém není nic jednoznačné, a vy se můžete rozhodnout, na co tam dáte důraz. Napřed si řeknete: to je úplně příšerná, zlá ženská, vůbec s ní nechci mít nic do činění. Když jsem ale scénář četla víckrát a nechávala ho sebou procházet, tak mně jí začalo být líto. Začalo mi docházet, že tam

budou nějaká zranění z dětství, ze života, staré křivdy. Jak vše hledám sama v sobě a snažím se rozkrývat vlastní strachy nebo stereotypy, naskakuje mi to i u mých postav.

Vaši dceru hraje Denisa Barešová. Jak jste se potkaly?

To bylo krásné. Na kamerové zkoušky přišla holka, vysoká téměř jako já, vyzařovala z ní taková pevná energie. Zkoušely jsme naše tři nejdůležitější scény. Hned při prvním jetí jsem cítila, že jsme se na sebe napojily a že k sobě prostě patříme. Při loučení po více než dvouhodinové práci jsme se objaly a obě se rozvibrovaly, prostě jsme najednou byly Hana a Tereza Kučerovy! Přiznám se, že jsem Denisku dřív neznala, ale jsem moc ráda, že se i na natáčení ověřilo, jak se k sobě hodíme a jak spolupracujeme. Cítila jsem, jako kdyby byla skutečně moje dcera. Vnímaly jsme nějakou opravdovost, možná i proto, že sama mám podobně starou dceru.

Byla pro Vás důležitá chronologie děje při natáčení, když jde o jasný vývoj postavy s časovou posloupností?

Chronologicky jsme netočili. Prvních čtrnáct dnů jsme strávili v domě Hany a Terezy. Za což jsem byla ve výsledku vděčná. Jak už jsem říkala, mohla jsem

doobjevit Hanu v jejím domácím prostředí, nacítit si ji, sžít se s ní a s tímhle balíčkem poznání jít potom do světa tam venku... Do nemocnice, do vězení, k soudům... S tím, jak byl poskládán natáčecí plán, jsem byla vlastně ve výsledku moc spokojená.

V televizi dlouho hrajete vyšetřovatelku Marii Výrovou v příbězích o detektivkách od Nejsvětější Trojice, ráznou aktivní detektivku. Nyní jste se ocitla na opačné straně: možného pachatele, případně i neprávem obviněné oběti. Co Vám sedí víc?

Všechno. Když mě ta postava chytne, je mi jedno, jestli je kladná, záporná, nebo komplikovaná. Musí mě jen něčím oslovit. Obojí se mi hrálo skvěle. Obě mi sedly a s radostí jsem jim propůjčila samu sebe.

Momentálně dokončujete natáčení Volhy. Můžete porovnat tyto dva projekty? Například svými rolemi.

Hana Kučerová z Podezření je žena, která nedá nahlédnout do svého nitra, je uzavřená před ostatními, nepoužívá mimiku a kolem sebe staví někdy možná až nebezpečně vysokou zeď. Naopak matka Pekárková, hospodská z Volhy, dává všechno ven. Pro mě to tak byl úplný protiklad a zároveň odlehčení a uvolnění.

DENISA BAREŠOVÁ JAKO TEREZA KUČEROVÁ

Jaké bylo Vaše první setkání s Podezřením?

Oslovila mě castingová agentura Maji Hamplové. Dostala jsem k přečtení rovnou celý scénář a zhlitla jsem to jedním dechem. Bavila mě postava Terezy, ale zajímaly mě i ty ostatní. To bylo trochu odlišné od dalších konkurzů, kde jsem většinou zaměřena na jedinou postavu. Ani jsem se pořádně nedívala, v jakém je to rozsahu, až později mi došlo, že jde o velkou roli. V druhém kole už jsem zkoušela i s kolegyněmi na pozici Hany a s Klárou Melíškovou to zaklaplo hned napoprvé. I kdyby to nevyšlo, už jen ty zkoušky pro mě byly skvělým zážitkem. Zároveň jsem ale po svém obsazení pocítila, že jsem na tento projekt připravená, a ohromně jsem se těšila.

Klára Melíšková popisovala, že Vaše setkání na konkurzu bylo jedinečné.

Ano, to je pravda. Já jsem Kláru dlouho dobu obdivovala jako herečku. Hrozně jsem si s ní přála setkat. A myslím, že díky tomuto mému nastavení se nám od začátku dobře pracovalo. Na zkoušku jdete s na-

učným textem, ale lépe se na to připravit moc nejde. Vzájemně jsme si nastavily prázdné ruce a braly si od sebe navzájem. S každým dalším jetím se ukázalo něco nového a dokázaly jsme se doplňovat. Když jsme byly obě vybrány, byla jsem hrozně šťastná.

A fungovalo to i při samotném natáčení?

Jéště předtím jsme měli společně se scenáristou, režisérem a prvním asistentem režie čtené zkoušky, kdy jsme se měli možnost lépe poznat a seznámit se důkladněji s textem. Otevřelo nám to nové obzory a i díky Kláře jsem o ničem nepochybovala. Michal Blaško je neuvěřitelně empatický a šikovný režisér, samy jsme mohly do textu vstupovat. Když máte dobře napsaný scénář, pevnou látku, o kterou se můžete opřít, je to velké usnadnění práce. Na place tak zůstala příjemná atmosféra. Jednou se nám například stalo, že si režisér přál jednu scénu přetočit. Nevyvolávalo to ve mně ale žádné pochybnosti, že je to špatně, musíme zopakovat svoji práci, ale že jde o preciznost a snahu o zdokonalení. Jakékoliv podobné opravy nás přiváděly k tomu, abychom se nad tím zamysleli trochu jinak a udělali to, jak nejlépe umíme.

Vyhovuje Vám způsob spolupráce, kdy se na postavě podílejí i další tvůrci, jako režisér a scenárista?

Ano, určitě. V jeden moment třeba došlo k tomu, že mi Michal Blaško řekl: „Teď už tu postavu znáš líp než já.“ Nebylo to z žádné lenivosti nebo neschopnosti dál rozvíjet charakter. Jen mi svěřil důvěru, což pro mě bylo neskutečně uvolňující a povzbuzující zároveň. Práce, kdy nejdřív společně trénujeme a pak dostanu volnost, je pro mě ideální. Něco jako když bych se chystala jako sportovkyně na závody, ten výkon už zůstává na mně. Ale podporu za sebou stále cítím.

Jak dlouho Vám trvalo, než jste cítila, že jste Terezou?

Tím, že jsem takovou reakci zažila poprvé, tak jsem si to ani neuvědomila. Když se na to zpětně dívám, vždycky tam najdu nějaké chyby. Jsem vůči sobě kritická a hledám, kde jsem mohla co udělat lépe. Ale sama si asi nikdy neuvědomím, že jsem tou danou postavou. Nemyslím si, že ji mohu dokonale poznat, protože stále objevuju nové věci, jak ji dotvořit, jak si přimyslet něco dalšího.

Měla jste nějakou filmovou průpravu na DAMU? Vůbec. Možná jsou nějaké moduly s režiséry FAMU, ale na činohře k tomu propojení moc nedochází. Člo-

věk se to učí za pochodu sám. Bohužel jsem se zatím nedostala ani na masterclass, která by mi pomohla. Herectví před kamerou je pro mě věc bez techniky a bez pravidel. Zatím to vnímám tak, že před kamerou je to víc intuitivní než na divadelním pódiu. Navíc se dá natočit jeden záběr opakovaně a pak vybrat výraz, který celku dává nejlíp. Naopak v divadle se může herec poučit jen z minulé reprízy a piluje výkon za pochodu. Ale je to spjaté s jedním okamžikem. Film chystáte nejdřív na place, pak je další verze utvářena ve střížně a konečná podoba před divákem na plátně nebo obrazovce je zase odlišná. Protože s filmem zatím nemám tolik zkušeností jako s divadlem, zatím mi zůstává trochu záhadou. Paradoxně nejlepší výkon jsem podle sebe podala ve filmovém cvičení loni v létě. Až je mi trochu líto, že to není nějaký velký celek, který by si získal široké publikum. Možná to bylo dané tím, že jsem necítila tolik zodpovědnosti, že jsem kolem sebe neměla třicetiletý štáb, a já byla daleko uvolněnější.

Zajímala Vás více postava, nebo příběh Podezření?

Přišlo mi, jak zajímavě a jinak je v Česku zobrazeno nemocniční prostředí. Je z toho vidět, že zdravotní sestry mají náročnou práci. Zároveň mě pak zasáhlo, jakým způsobem se v příběhu pracuje s otázkou viny

a nevinu. Jak se utváří nějaký dojem a podle čeho se lidé rozhodují ve svých názorech. Líbí se mi, že ve vývoji scénáře se upustilo od politických zápletek a více je to orientované na lidské chování a charakter. Každý si udělá svůj obrázek.

Změnilo se nějak po tomto natáčení Vaše vnímání, jak pozorovat ostatní, a vytváření si názorů?

To je otázka, kterou v sobě zpracovávám už hodně dlouho. Protože to na sobě často pozoruji, že i za mým chováním často stojí nějaký příběh, který ostatní nevidí. Když vidím nesympatického člověka, hned ho nebudu odsuzovat, že udělal špatnou věc. V tomhle mi zabrnkala minisérie na moji strunu. Asi nejsilnějším momentem série pro mě je, když se Tereza na Hanu nedívá jako na svoji mámu, ale přemýšlí o ní jako o vražedkyni.

Jak jste si užila slavnostní premiéru na Berlinale v polovině února?

Já pořád nemůžu rozdychat to, jak pyšná a vděčná jsem za celý projekt a jak nádherné bylo premiéru zažít v zahraničí na áčkovém festivalu. Doufám, že se na Berlinale jednou podívám znovu a v urovnané době.

MIROSLAV HANUŠ JAKO ADVOKÁT NOVÁK

Jak jste se k projektu *Podezření* dostal?

Podobně jako u jiných projektů jsem i tady prošel konkurzem. Následně jsem se sešel s panem režisérem a od té doby se kamarádíme, protože jsme teď společně dotočili nové Případy 1. oddělení, takže jsme spolu strávili asi rok v družné spolupráci. Napomohl mi k tomu covid, protože ve chvíli, kdy se to mělo točit, jsem bohužel neměl čas, měl jsem jiné povinnosti. Ale pandemie se vším posunovala, nakonec mi vytvořila čas a já jsem to natočit mohl. Tímto bych chtěl poděkovat covidu, že se to podařilo. Abych byl upřímný, člověk točí všechno možné, ale ne na všechny se chce dívat. A toto patří mezi věci, na které bych se dívat chtěl. I když to má kriminalistickou, detektivní linku, tak je to především drama, čili je to pro herce zajímavý úkol. Minisérie spíš pokládá otázky, než aby dávala odpovědi, ty si každý musí vymyslet sám.

Takže Vás víc oslovila samotná látka, námět, nebo to byla ta konkrétní postava, kterou v seriálu ztvárňujete?

To šlo ruku v ruce. Mě toho lákalo víc, protože posta-

va toho obhájce ex otfo je hodně živá. Já si tohoto člověka představuji, že je už odřený životem, má odřené sako a utržené tkaničky od bot. Na první dojem takto působí, takže si můžete říkat: tak to jí přidělili nějakého joudu, ta se z toho nedostane. Ale ukáže se, že tento člověk i po letech – a toho si cením, to může být i v herectví – má pořád zájem dělat tu věc pro její smysl. Můžete být hercem, abyste vydělal prachy a přednostně vám přezuli gumy v servisu, když tam přijedete s tím ksichtem. Anebo proto, že se chcete k nějakým věcem vyjadřovat a prožívat si je. S takovou tužbou jsme tam šli i my na začátku. A totéž si myslím, že by měli být právníci nebo lékaři, lidi, kde to zaměstnání hraničí s posláním, protože smyslem je obhájit pravdu nebo přispět k existenci pravdy na tomto světě. A to vás po třiceti letech v praxi, kdy je člověk otloukaný realitou a všemi banalitami, může opustit. A už jenom vyhlížíte, kolik je do důchodu. Tak tenhle ten chlapík, jak já si ho představuji, ještě pořád chce hledat pravdu a přispívat tomu, kdo to potřebuje. Ta role je stejně zajímavá jako ten námět.

Vaše role není tak zásadní, není tou hlavní, ale je zásadní v samotném chodu věcí, které posouvají děj. Spolupracovali jste s režisérem a scenáristou na své postavě v rámci natáčení, nebo jste do toho šel s nějakou jasnou představou?

Já jsem takový herec-hračička. Já si rád kolem té role navymýšlím nějaké reality. Třeba už když se vybírá kostým, tak se k tomu snažím vyjádřit nebo někdy přinesu dokonce něco svého. Používám své brýle, nabídnu své hodinky a další drobnosti. I tady jsem takto nabízel a musím říct, že v podstatě všechno bylo akceptováno. Samozřejmě že jsme se s Michalem sešli a o té roli jsme si povídali. A měli jsme i čtené zkoušky, což jsem rád, protože dneska je poměrně běžné, že jdete něco točit a nevíte nic. A to nemusí jít o druhořadou záležitost. Až na place se dohadujete, co to má být. Anebo se třeba ani nedohadujete, prostě to natočíte, na své triko, jako by to nesouviselo s týmovou prací. Radši jsem, když si to řekneme spolu. Režisér má mít svou představu. A když to nemá dalece domyšlené, pod mým vlivem příběhy domýšlejí. Abych mohl na place realizovat něco, o čem mám jasnou představu. A nespekuloval až na místě, protože čas je na natáčení nejdražší a všichni na vás spěchají. To je štěstí České televize, že samozřejmě musíme pracovat kupředu, ale ne tak šíleně jako na nějakých komerčních věcech, kdy musíte a bere se vlastně všechno, kde se nepřeknete.

Sám jste pracoval s postavou advokáta jak? Co všechno jste si zjišťoval k roli? Jak pronikáte do takového světa?

Já si ho dosním. Třeba je ve scénáři napsáno: jde a má rozvázanou tkaničku. To už je nějaký člověk. On není úplně in, je rozvedený, má mladou ženu a malé dítě. Mně bude šedesát, jemu je tam tak pětapadesát... To už víme, jaký je to typ člověka. Vytvořil jsem si cibuli, hezky od středu, přidával jsem slupku za slukou, dokud jsem nebyl u té hnědé a neměl celý plod, celou postavu. Taky mě trochu inspiroval Martin Růžek coby advokát Kostrhun z Advokáta na vejminku. On v tom seriálu taky vlastně věnuje případům víc, než by musel, musí vést samostatné pátrání, aby se dobral nějakých věcí. Trochu jsem tuto svoji úlohu bral jako poctu Martinu Růžkovi, mimochodem mému oblíbenému herci. Vždycky si, chudák, stěžoval, že s tím ksichtem pořád hraje nějaké záporáky a tady hrál kladase. A já vlastně taky hraju kladnou postavu, přestože záporáků, kreténů, komunistů a ožralých blbců jsem se nahrál hodně.

I z tohoto důvodu jste roli přijal?

I z tohoto důvodu. Tady se ta lidštější role nabídl.

IVAN TROJAN JAKO MUDR. VACULÍK

Po dosavadním úspěchu Štěpána Hulíka se očekávání od dalšího projektu zvyšují. Byl jeho scénář přesvědčujícím prvkem zapojit se do Podezření?

Byl tím nejzásadnějším. Se Štěpánem jsem se seznámil na Hořcím keři, ta spolupráce byla skvělá. Mám rád, když před natáčením proběhnou čtené zkoušky. Například u Podezření jsme stihli spoustu věcí vyladit. Dochází k dialogu, kdy vám scenárista naslouchá a je ochotný si do svého díla hrábnout, aby něco opravil nebo vylepšil. Režiséra jsem tedy do té doby neznal, nicméně jeho kvality se následně potvrdily. S Michalem Blaškem jsme nějaké první dva dny na mém charakteru pracovali, ale následně už šlo o drobné technické detaily – jak by měla po-

stava v určitý moment zareagovat nebo jak co nejlépe zareagovat. Ale ne, jaký Vaculík je.

I když se nejedná o hlavní postavu, je Vaše role ve vyprávění zásadní. Jak moc do hloubky jste se snažil charakter propracovat?

Není důležitý rozsah, naopak se snažím najít, jestli má v sobě postava něco, co mě zajímá. Hledám něco vzrušujícího, o čem mám chuť vyprávět. Tak jsem rád, když mají moje postavy nějaký rozpor. K zážehu dochází, když máte jak kladný, tak záporný pól. To u lékaře Vaculíka bylo, navíc ještě i s rozporuplností a tajemstvím. Takže to mě baví.

Nejednoznačnost je spojujícím prvkem pro většinu postav Podezření. Jak jste k ní ve Vašem případě přistupoval?

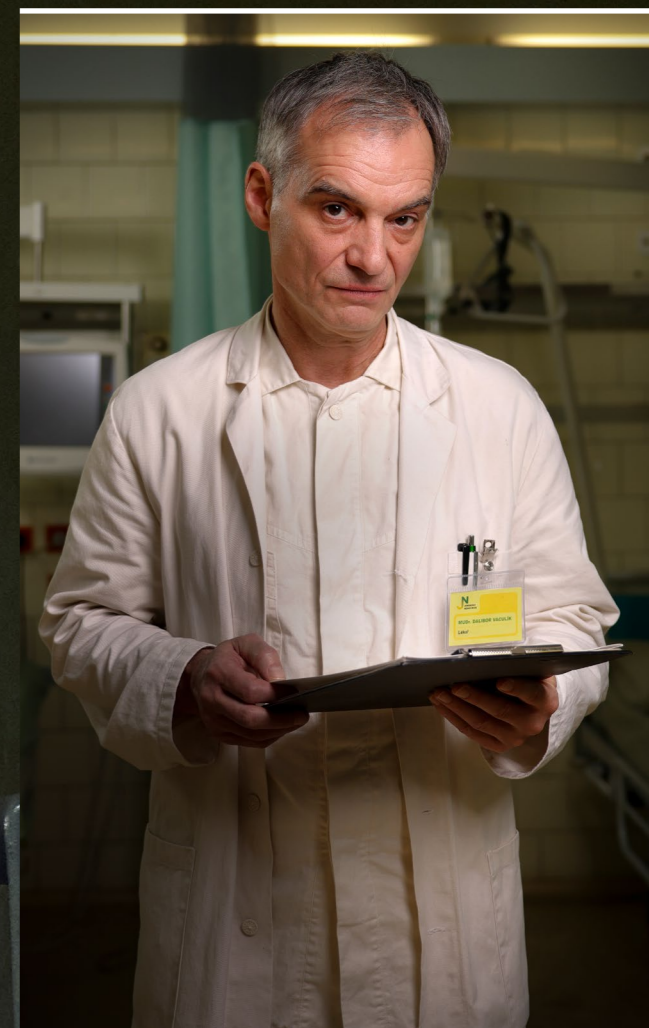
Tak je to svým způsobem detektivka, ty situace už nabízel scénář, jak jej nachystal Štěpán. Já si vždycky představuju konkrétní scény a reakce své postavy. S fantazií se vám objevují možnosti, jak říct jakou repliku, jestli použít pauzu, která může něco napovědět, nebo naopak zamlčet.

V Podezření hrajete společně se svou ženou. Jak jste se k projektu dostali?

Mně volal přímo Štěpán, ale jak se k tomu dostala Klára, to nevím. Ale myslím, že umí zahrát poměrně tvrdou, jednoznačnou a lehce protivnou ženu. My jsme toho spolu tolik nenatočili, takže jsem byl rád, že k tomu zase došlo.

Jak byste popsal Štěpána Hulíka jako autora?

Úplně přesně jeho způsob práce neznám, ale vím, že je ochotný pracovat ve skupině. Na zpracování

námětů si dává dostatek času a prostoru. A když už s dílem předstupuje před herce, snaží se o maximální podobu před finální verzí. Kromě talentu v něm vidím píli a poctivost, aby to ve výsledku fungovalo. Nevím tedy, jak pracuje s dramaturgií, která podle mě u českého filmu častokrát chybí, ale Štěpán tu potřebnou oponenturu u sebe má.

MILENA STEINMASSLOVÁ JAKO VRCHNÍ SESTRA JAROŠOVÁ

Čím Vás oslovil projekt Podezření?

Tématem, zpracováním příběhu a tím, že se mi role, která mně byla nabídnuta, velmi líbila.

Blízkým spojovatelem postav Podezření je nejednoznačnost. Jak jste se s ní vypořádávala u své postavy?

Myslím, že moje postava není nejednoznačná v pravém slova smyslu. Reaguje podle své představy o profesi a obyčejné lidské slušnosti. Prostě jinak nemůže.

Myslíte, že mají lidé dostatek empatie, nebo se prostřednictvím médií jejich pohledy zkreslují?

Někteří lidé mají dostatek empatie a někteří ne. To se nemění. Co se proměnilo nesmírně, je míra informací, která se k dané situaci nabízí. Někdy je jich málo a ještě si je nemůžete ověřit. Jindy je jich tak mnoho, že není šance se v nich vyznat. A v tom okamžiku nastupuje síla médií. Ani to není tak nové. Ale to je na delší debatu. Tak jen malý dodatek: Proč myslíte, že mocní muži kupují média?

ELIZAVETA MAXIMOVÁ JAKO LARISA KLIMENKOVÁ

S Michalem Blaškem už jste spolupracovala na krátkometrážním snímku Atlantida, 2003, který získal Českého lva. Jaké přednosti má podle Vás tento režisér?

Preciznost, dokonalou přípravu, jasnou představu o celku i těch nejmenších detailech. A musím vyzdvihnout i výjimečně citlivou práci s herci, která mě nesmírně nabíjí, baví a inspiruje.

Jak byste charakterizovala Vaši postavu Larisy?

Larisa Klimenková je zdravotní sestra a zároveň mladá maminka. Je svědomitá, citlivá, vnímavá a ve srovnání s Hanou Kučerovou je na oddělení teprve krátce, proto se bojí udělat jakoukoliv chybu a ve všem poslouchá své nadřízené, především doktora Dalibora Vaculíka, kterého hraje Ivan Trojan. Jak již napovídá její jméno, má rusko-ukrajinské kořeny. Se Štěpánem a Michalem jsme na čtené zkoušce probírali, zda by Larisa měla mít přízvuk, nakonec jsme se přiklonili k verzi, že v České republice žije odmalička, ale znalost svého rodného jazyka neztratila.

Za sebou máte minisérie jako Spravedlnost nebo Herec. V čem se tato zkušenost lišila?

Minisérie Spravedlnost i Herec považuji za jedny z mých nejoblíbenějších pracovních i lidských zkušeností vůbec, a to především díky výjimečnému tvůrčímu týmu pod vedením Petera Bebjaka, který také vedl Michalův ročník na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. Myslím, že Peterův styl vedení herců a fungování na place je v něčem podobný tomu Michalovu – cítila jsem skvělou tvůrčí atmosféru a společný drive a zápal celého štábu.

Která z linek v Podezření Vám přijde jako divákově nejzajímavější? Proč?

Výborný scénář Štěpána Hulíka obsahuje komplexní, propracované postavy a skvěle vystavěné jednotlivé linky, proto je pro mě těžké vybrat si pouze jednu. Kromě hlavní linky zdravotní sestry Hany a její dceřry, které výtečně ztvárnily Klára Melíšková s Denisou Barešovou, musím například zmínit i linku advokáta v podání Miroslava Hanuše nebo linku vrchní sestry, kterou hraje Milena Steinmasslová, či Ivana Trojana coby doktora Vaculíka.

JAN NEDBAL JAKO FILIP DEZORT

Čím Vás projekt Podezření oslovil?

Příběh se odehrává v Rumburku, odkud pochází moje babička a část rodiny. Moje mamka navíc pracuje jako zdravotní sestra, já jsem zase studoval střední zdravotnickou školu. Další věc, která pro mě byla důležitá, je, že to točil Michal Blaško. Točil jsem několik věcí s Peterem Bebjakem, od kterého jsem slyšel, že je vážně dobrý, tudíž jsem se na tu spolupráci velice těšil. Záhy jsme se potkali na konkurzu, kde byla hrozně hezká a uvolněná atmosféra, a já věděl, že když se chová takhle na kamerovkách, tak na natáčení to bude minimálně podobné.

Jak byste postavu Filipa představil?

Jde o přítele Denisy Barešové, která ztvárňuje dceru hlavní postavy a umocňuje to, co prožívá Denisina postava Tereza Kučerová. Samozřejmě to představuje zrcadlo toho, že člověk má v případě, kdy se děje jeho blízkému něco špatného, dvě možnosti. Buď obětovat svoje štěstí a pohodlí, nebo se na druhého vykašlat a říct, že to představuje pouze jeho problém a já si jdu žít dál svůj život.

Stál jste někdy před podobnou situací?

Nikdy to nebylo tak, že by šlo o mou přítelkyni nebo

někoho z rodiny. Tím pádem mohu jen těžko určit, jak bych se v té pozici zachoval. Samozřejmě že mám nějaké sklony k hrdinství a budu teď nejvíc moralizovat, že bych tu pro ně byl a podpořil je... Ale třeba bych se zachoval úplně opačně. Nevím.

Byla postava v něčem jiná oproti tomu, co jste doposud prožil?

Musel jsem myslet na to, že postava je oproti mně o dost mladší. To je asi výhoda toho, že vypadám mladě, takže mě obsazují do mladších rolí. Takže když ve scénáři reaguji na nějaké situace, tak bych se jako Honza Nedbal zachoval jinak. Čím jsme mladší, tím jsme impulzivnější a v reakcích absolutněji, a tím pádem i míň moudřejší.

Máte raději filmové a seriálové prostředí, kde jsou věci řečené jasně, nebo přesně naopak, tedy tak, jak je to v Podezření?

Rozhodně nejednoznačnost. Jelikož je to pak podle mě zajímavější pro diváka, ale i pro mě jako pro herce. Na takovém projektu je pak daleko víc co objevovat, než když jde o jednoduchou rovnici.

SCENÁRISTA A SHOWRUNNER:

Štěpán Hulík

REŽIE:

Michal Blaško

KAMERA:

Adam Mach

STŘIH:

Anna Johnson Ryndová

ZVUK:

Jan Šulcek

HUDBA:

Jonatan Pastirčák (Pjoni)

DRAMATURGIE:

Markéta Prušinovská,
Marcela Pittermannová

PRODUCENT:

Jakub Viktorín, Tomáš Hrubý,
Pavla Janoušková Kubečková

VÝKONNÁ PRODUCENTKA:

Zuzana Jankovičová

KREATIVNÍ PRODUCENT ČT:

Michal Reitler

VÝKONNÝ PRODUCENT ČT:

Matěj Stehlík

KOPRODUCENT:

nutprodukce, ARTE G.E.I.E.

FINANČNÍ PODPORA:

Jihomoravský filmový nadační
fond, Kreativní Evropa – MEDIA,
Státní fond kinematografie –
program filmových pobídek

HRAJÍ:

Klára Melíšková, Denisa
Barešová, Miroslav Hanuš,
Ivan Trojan, Johana Matoušková,
Milena Steinmasslová,
Jan Nedbal, Marek Pospíchal,
Elizaveta Maximová,
Petr Lněnička a další

KONTAKTY PRO MÉDIA:

Ondřej Bambas
tel.: (+420) 261 137 527
mob.: (+420) 724 708 703
ondrej.bambas@ceskatelevize.cz
© Česká televize 2022

FOTOGRAFIE:

www.ceskatelevize.cz/ePress
<https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/094jj0gXCeELd4C>
pavel.kral@ceskatelevize.cz